

Otteita Jeffrey R. Hollandin artikkelista "Tehkää tämä minun muistokseni"

"Jos päätehtävänäme on muistaminen, niin mitä me mahdamme muistaa, kun nuo yksinkertaiset ja kallisarvoiset vertauskuvat annetaan meille?"

Me voisimme muistaa Vapahtajan kuolevaisuutta edeltävää elämää ja kaikkea sitä, mitä tiedämme Hänen tehneen suurena Jehovana, taivaan, maan ja kaiken niissä olevan Luojana. Me voisimme muistaa, että jo taivaan suuressa neuvostossa Hän rakasti meitä ja oli ihmeellisen voimakas ja että jo siellä me voitimme Kristuksen voimalla, uskoen Karitsan vereen (ks. Ilm. 12:10–11).

Me voisimme muistaa sitä vaatimatonta suuruutta, joka liittyi Hänen syntymiseensä kuolevaisuuteen – –.

Me voisimme muistaa Kristuksen ihmeitä ja Hänen opetuksiaan, Hänen parantamisiaan ja Hänen antamaansa apua. Me voisimme muistaa, että Hän antoi sokeille näön ja teki kuurot kuuleviksi ja sai rammat, raajarikot ja kuivettuneet jalkeille. Ja niinä päivinä, kun meistä tuntuu, ettemme pääse eteenpäin tai kun ilonaiheemme ja tulevaisuuden haaveemme ovat häipyneet näkyvistämme, voimme jatkaa eteenpäin kestävinä Kristuksessa – –.

Me voisimme muistaa sitä, että vaikka Vapahtajalle oli annettu niin vakava tehtävä, Hän löysi elämästä iloa. Hän nautti ihmisten seurasta ja kehotti opetuslapsiaan pysymään rohkeina. Hän sanoi, että meidän tulisi olla riemuissamme evankeliumista aivan kuin jos olisimme löytäneet kynnykseltämme suurenmoisen aarteen, kallisarvoisen helmen. – –

Me voisimme muistaa sitä, että Kristus kutsui opetuslapsiaan ystävikseen – –.

Me voisimme – ja meidän pitäisi – muistaa niitä ihania siunauksia, joita on tullut osaksemme, ja muistaa, että 'kaikki, mikä on hyvää, tulee Kristuksesta' (Moroni 7:24). – –

On päiviä, jolloin meillä on syytä muistaa Hänen osakseen saamaansa epäystävällistä kohtelua, Hänen kokemaansa hyljeksintää ja Hänen kärsimäänsä epäoikeudenmukaisuutta – suunnatonta epäoikeudenmukaisuutta. Kun me sitten joudumme kokemaan jotakin samankaltaista elämässä, me voimme muistaa, että Kristuskin oli kaikin tavoin ahtaalla mutta ei umpikujassa; neuvoton mutta ei toivoton; vainottu mutta ei hyljätty; maahan lyöty mutta ei tuhottu (ks. 2. Kor. 4:8–9).

Kun joudumme kohtaamaan näitä vaikeuksia, voimme muistaa, että Jeesuksen oli astuttava kaiken alapuolelle, ennen kuin Hän sai astua kaiken yläpuolelle, ja että Hän kärsi kaikenlaisia kipuja, vaivoja ja kiusauksia, jotta Hän täytyisi laupeudella ja voisi auttaa kansaansa sen heikkouksissa (ks. OL 88:6; Alma 7:11–12).

Hän tukee ja vahvistaa niitä, jotka horjuvat ja kompas-televat. Ja tien päässä Hän pelastaa meidät, sillä sen takia Hän antoi henkensä. – –

Tämän kaiken voimme muistaa, kun polvistunut nuori pappi kehottaa meitä aina muistamaan Kristuksen." (Ks. *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 68–69.)

